

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΝΙΤΣΕ

Η θλιβερή ζωή του φιλοσόφου. Η φιλία του με τον Βάγνερ και Σοπενχάουερ. Το έργο του. Τα όνειρά του. Μελαγχολικός και δύσθυμος. Ένα έρωτικό του επεισόδιο. Η άπιστη Λού. Ο Νίτσε τρελλός! Πώς και τότε συνέγραψε τ' άριστουργήματά του. Η άφροσύνη της αδελφής του. Ο θάνατός του.

ΠΟ τις μεγαλύτερες ποιητικές φυσιογνωμίες των αιώνων είχε και ο Φρειδερίκος Νίτσε, ο άεπισημμένος αυτός δημιουργός του «Ζαρατούστρα», του άθανάτου αυτού τύπου που είχε γνωστότερος ως «Υπεράνθρωπος». Όπως συμβαίνει, δυστυχώς, με όλα τα έξοχα πνεύματα, ο Φρειδερίκος Νίτσε πλήρωσε πολύ ακριβά τη μεγαλοφύια του. Τις δυνατότες απολαύσεις της εμπνεύσεως και της δημιουργίας, τις αισθανότανε μονάχα ύστερα από άπειρα πόνους φυσικούς και ψυχικούς πόνους. Η ζωή του υπήρξε μία διαρκής τραγωδία, ένας φουρτουνιασμένος άκεανός. Δεν γνώρισε καμμιά χαρά, καμμιά εύτυχία, δεν μπόρεσε να χαρή ούτε το θείο δώρο που το χαίρονται και οι κοινότεροι των θνητών: τη γυναικεία αγάπη δηλαδή. Θαυμάζουμε σήμερα το άθανάτο έργο του. Αν όμως έξεραμε υπό ποίας θλιβεράς περιστάσεις το δημιούργησε, θα αισθανόμαστε διαβάζοντάς το ποιητικό φιλοσοφικό έργο του, εκτός από την καλλιτεχνική απόλαυση και ευχαρίστηση, και κάποια συμπόνια.

Όλη η ζωή του Νίτσε ήταν μία διαρκής τραγωδία. Τα τελευταία μάλιστα χρόνια της ζωής του υπήρξαν έκτακτως δραματικά. Μ' αυτήν την περίοδο της θλιβεράς ύπαρξής του θ' ασχοληθούμε σήμερα.

Ο Φρειδερίκος Νίτσε—ο όποιος γεννήθηκε στις 15 Οκτωβρίου 1844—ήτανε από μικρός δύσθυμος και μελαγχολικός, και πάντοτε απέφευγε τον κόσμο. Όταν μεγάλωσε τέλος και διορίστηκε δάσκαλος, άρχισε να περιέρχεται τις διάφορες χώρες και πολιτείες της Γερμανίας, ντυμένος απλά, με μία βαλίτσα στο χέρι, γυρίζοντας από ξενοδοχείο σε ξενοδοχείο, πάντα άμιλητος και σκυθρωπός, περιφρονώντας τους εύθυμους και διασκεδαστικούς τύπους. Αν πιστέψουμε τον ίδιο—και πώς είχε δυνατόν να μην πιστέψει κανείς στα λόγια αυτού του ανθρώπου που μαρτύρησε κυριολεκτικώς για την αλήθεια!—έκανε χρόνια όλόκληρα ν' ακούση ένα καλό λόγο, ένα συμπονετικό λόγο!...

Τα χρόνια περνούσαν. Ο Νίτσε διορίστηκε καθηγητής της φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο της Βασιλείας, γνωρίστηκε προσωπικά με τον Βάγνερ και τον Σοπενχάουερ, μα δεν άργησε να ρηθί σε διάσταση μαζί τους. Την ίδια περίοδο έγραψε αρκετά έργα, μέσα στα οποία φαίνονται τα πρώτα σπέρματα της φιλοσοφίας του. Από το 1879 άρχισαν να του έρχονται τα πρώτα φαινόμενα της παραφροσύνης, ή όποια έπρόκειτο να σκοτίσει για πάντα το μυαλό του ύστερ' από 10 χρόνια; στα 1889 δηλαδή. Κατά την δεκαετίαν όμως αυτήν, ο Νίτσε, άρρωστος, μισότρελλος, άπαγορευμένος από τη ζωή, προδομένος από τους καλύτερους φίλους του, δημιούργησε τα καλύτερα των έργων του, τα έργα εκείνα τα οποία τον κατατάσσουν μεταξυ των πρώτων φιλοσόφων-ποιητών της ανθρωπότητας. Χρειάζοτανε πράγματι τεράστια ψυχική δύναμη για να μπορέση ν' αντιδράση κανείς στη μεγάλη αυτή άρρώστεια—την τρέλλα—και να δημιουργήση, κάτω από το μαύρο πέπλο της, έργα ποιητικά, διακρινόμενα για τη λάμψη και τη διαύγεια των εικόνων, για τους βαθείς και πρωτότυπους στοχασμούς των...

Από τον Ιανουάριο του 1879 μέχρι τον Ιανουάριο του 1880, ο Φρειδερίκος Νίτσε υπέφερε επί 118 όλόκληρες μέρες, από το πρωί ως το βράδυ, από δυνατές ήμικρανίες και στομαχόπονους, που τον έκαναν πτώμα. «Το τρομακτικό και σχεδόν διαρκές μαρτύριο που υποφέρω», έγραψε σε μία οικογενειακή φίλη του, με κάνει να θέλω να πεθάνω με ώρα αργότερα. «Ας ελπεύω ότι δεν θ' άρ- γήση να με βρή η τρέλλα, ή όποια θα με απαλλάξη απ' όλα τα βάσανά μου!...» Το θλιβερό του αυτό προαίσθημα, έμελλε, άλλοίμονο! να πραγματοποιηθή μία μέρα... Μακριά απ' τον κόσμο, χωρίς φίλους και γνωριμίες, μη μπορώντας πειά ούτε να γράψη ούτε να διαβάση, ύποχρεωμένος να μένη διαρκώς έζαλος, μένος στο κριβάτι, έννοιωθε ο Νίτσε, να τον κυριεύη άπε-

ρίγραπτη αποθάρρυνση και άπελπισία. Το ψυχρό κλίμα της Γερμανίας δεν τον έσήκωνε καθόλου. Τ' όνειρό του ήτανε να κατέβη στην Αθήνα. Είχε ακούσει να λένε τόσα καλά για τον Αττικό ουρανό, για τον ήλιο του!... Μα δεν μπόρεσε να πραγματοποιήση ποτέ αυτήν την επιθυμία του...

Και τότε, μέσα στην έσχατη εκείνη κατάπτωση του, θυμήθηκε τη μεγάλη άποστολή του ως φιλοσόφου και ποιητού, άναλογίστηκε πώς έπρεπε να άφήση στην ανθρωπότητα ένα έργο, και ή σκέψη αυτή τον έκανε καλά, του έδωσε δηλαδή την άπαιτούμενη δύναμη για να σηκωθή στα πόδια του, να συγκεντρωθή στον εαυτό του και να γράψη. Η «Χαρούμενη Γνώση», ή «Ζαρατούστρας», ή «Διθύραμβοι του Διονύσου», ή «Βασίλειμα των Ειδώλων», ή «Ιδέε άνθρωπος», ή «Αντίχριστος» ή «Δύναμις της θελήσεως», τα καλύτερα δηλαδή έργα του, που τον έδόξασαν και τον άποθανάτισαν, έγραψαν κατά το διάστημα της μαρτυρικής αυτής δεκαετίας. Ο Νίτσε έγραψε με πυρετώδη ταχύτητα, σαν να προαιθανότανε το προσεχές τέλος του. Και ο θάνατος αυτός ήρθε μία μέρα, ως ήτο έπόμενον, ύστερ' από τόση υπερέκπτωση. Μα ήρθε τρομερός, άπαίσιος, φρικώδης!... Γιατί ήτανε ζωντανός θάνατος!... Ήταν ή τρέλλα, ο θάνατος δηλαδή του μυαλού, της σκέψεως!...

Μολαταύτα την περίοδο αυτή, ο Νίτσε δοκίμασε μία μικρή χαρά, άνάμεσα στα τόσα του βάσανα, τη χαρά του έρωτος, ο όποιος σκόρπισε για λίγον καιρό κάποιο φώς στην άνεραστη καρδιά του. Το έρωτικό του αυτό επεισόδιο είχε τόσο άσημάντο ώστε δεν θα άξιζε ο κόπος να σάς το άφηγηθούμε εδώ, αν δεν άφορούσε το μεγάλο Νίτσε, αν δεν έδειχνε καθαρώτατα πόσο άτυχος ήτανε ο μεγάλος αυτός ποιητής.

Κατά το Μάιο του 1882, ο Φρειδερίκος Νίτσε γνωρίστηκε, μέσον του φίλου του Ρή, φιλοσόφου και ψυχολόγου, με τη νεαρά και όραία Λού Σαλομέ. Η νέα αυτή, ή όποια είχε ή η μεγάλη μόρφωση, ζήτησε από το Νίτσε να την μυήση στη φιλοσοφία του. Ο Νίτσε, ο όποιος καθώς είπαμε και παραπάνω, δεν είχε γνωρίσει μέχρι τότε την εύδαιμονία του έρωτος, συνεκινήθη πολύ βλέποντας μία τόσο όραία νέα να τον θαυμάζη και να θέλη να μπη στο νόημα της φιλοσοφίας του.

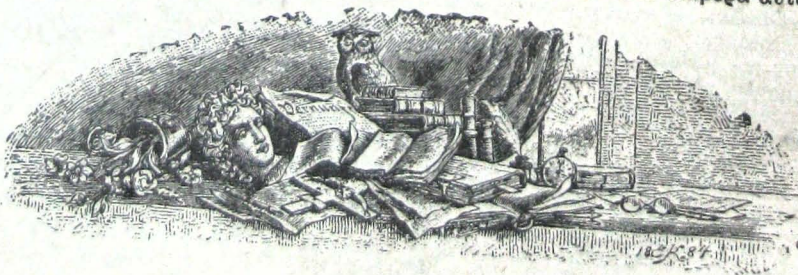
Όλη την άνοιξη λοιπόν του 1882 την πέρασε στο Τάουτενμπουργκ της Θουριγγίας, μαζί με τη Λού και την αδελφή του. Το φθινόπωρο του ίδιου έτους ξανασημαντήθηκε με τη Λού στη Λειψία και το Νοέμβριο... διέκοψε τις σχέσεις μαζί της!

Γιατί άραγε; Ο Νίτσε δεν είπε σε κανένα τίποτα. Δεν είχε όμως και πολύ δύσκολο να μαντέψη κανείς τους λόγους της διακοπής του ειδυλλίου αυτού. Ο άπαγορευμένος ποιητής αγάπης της Λού. Πίστεψε σ' αυτήν. Καθώς όμως απέδειχθη αργότερα ή Λού ήτανε μία ύποκρίτρια, μία φαντασμένη, ή όποια ζήτησε να πλησιάση το Νίτσε, όχι από πραγματικό ενδιαφέρον για τον άνθρωπο, άλλ' άπλως για να γίνη λόγος γι' αυτήν. Ο Νίτσε δεν άργησε να καταλάβη τα πραγματικά της αισθήματα. Και της γύρισε τη ράχη.

Για να ξεχάση ο Νίτσε την άπιστη Λού, έπεσε με λύσσα στη μελέτη και στο γράψιμο. Τ' άριστουργήματά του διαδέχονται το ένα το άλλο. Μα το κουρασμένο μυαλό του δεν μπόρεσε ν' άνθέξη σ' αυτή την υπερέκπτωση. Και μία μέρα, στα 1890, ο μεγάλος Νίτσε τρελλάθηκε!...

Και δεν πέθανε! Έζησε δέκα όλόκληρα χρόνια τρελλός. Τον είχε πειάσει άνοια! Δεν ήξερε πειά αν ζούσε, δεν θυμότανε τίποτα. Κατά τα μαύρα και θλιβερά αυτά χρόνια της ζωής του, του παραστάθηκε με άπαραμίλλο αυταπάραση και προθυμία ή αδελφή του.

Α! Ήτανε τρομερό θέαμα να βλέπη κανείς άποβλακωμένο, μ' ένα ήλιθιο γέλιο στο στόμα και με άψυχο βλέμμα, τον τιτάνα αυτόν, ο όποιος, δμοιος με τους προφήτες των παλαιών χρόνων, όνειρευτηκε να τρανιάξει τον κόσμο με μόνη τη σκέψη του κ' έγραψε τα ποιήματά του με το αίμα της

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΕΝΑΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΣ... ΔΗΜΙΟΣ !...

Ο Έρρικος Μονιέ ήταν ένας από τους περιφημότερους Γάλλους γελοιογράφους του περασμένου αιώνα. Οι γελοιογραφίες του θα μείνουν αθάνατες, γιατί ζωγραφίζουν μια δολοκλήρη εποχή, με τους τύπους και τα κοστούμια της. Μά ο Μονιέ δεν φημιζότανε μονάχα ως γελοιογράφος. Έπίσης περίφημα ήτανε και τα άστεια που έλεγε, και τα άθωα παιχνίδια που έπαιζε στους φίλους του. Ή μεγαλειότερη όμως ευχαρίστησή του ήτανε να τρομάζει τους φιλήσυχους μικροαστούς.

Πρίν γίνει γνωστός ως γελοιογράφος, είχεν εργαστή για λίγον καιρό στο Υπουργείο της Δικαιοσύνης. Ή δουλειά που του ανέθεσαν εκεί, ήτανε εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα. Τόν έβραλαν να έλλεξη τις καταστάσεις εξόδων... όλων των δημίων της Γαλλίας. Έννοείται ότι από αυτή τη δουλειά ο Μονιέ έμαθε πολλά ώραϊα και ευχαρίστα πράγματα... με τα όποια ετράβηξε άργότερα τις ευαίσθητες κυρίες, στα φιλικά του σαλόνια.

Μιά μέρα, πήγαινε με το σιδηρόδρομο από το Ρουέν στο Παρίσι. Αντίκει του καθόταν ένα ζευγος αγαθών, φιλησύχων και νομοταγών μικροαστών... Ο Μονιέ άνοιξε άμέσως συζήτηση μαζί τους και, από κουβέντα σε κουβέντα, τους φανερώνει ότι εινε ο δήμιος των φυλακών της Τουλόνης!

Φαντάζεσθε πια τον τρόμο και την κατάπληξη των αγαθών, φιλησύχων και νομοταγών μικροαστών! Ο Μονιέ όμως, χωρίς να ταραχθή καθόλου, συνέχισε άπαθίστατος και σοβαρώτατος:

— Ούτε γώ, που λέτε, δεν θυμάμαι πια πόσα κεφάλια έκοψα μέχρι σήμερα... Για ένα κεφάλι όμως, αισθάνομαι μεγάλες τύψεις συνηδείσεως. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο καλύτερος φίλος μου... στη φυλακή. (Στην αρχή, ξέρετε, ήμουν κατάδικος για κάποιον φόνο, ύστερα όμως μ' έλευθέρωσαν υπό τον όρο να γίνει δήμιος...) Τόν άνθρωπο λοιπόν αυτόν δεν κατεδίκασαν σε θάνατο επειδή, και μες στη φυλακή ακόμα, έκλεψε τη χρυσή ταμπакέρα ενός επιθεωρητού... Α! το εγκλήμα του ήταν άσυγχώρητο.. Τό πιο θλιβερό όμως εινε ότι αναγκάστηκα εγώ να του κόψω το κεφάλι, σάν δήμιος που ήμουν...

— Για μία ταμπакέρα του έκοψαν το κεφάλι! ανεφώνησε έξαφνα το ζευγος των μικροαστών.

— Μάλιστα, για μία ταμπакέρα!... αποκρίθηκε ο Μονιέ... Τι θα πήτε όμως αν σάς αποκλύψω πως ήξερα ότι ο αγαπημένος μου αυτός φίλος ήταν άθώος;... Ήξερα μάλιστα και τον ένοχο.

— Και δεν τόν φανερώσατε; Δεν τόν καταδώσατε στη διεύθυνση των φυλακών; ειλαν οι συνομιλητάι του.

— Για ποιόν με περάσατε; ρώτησε τότε ο Μονιέ, με ύφος προσβεβλημένου ανθρώπου. Έγώ δεν κάνω τέτοιες άτιμιές. Έγώ δεν είμαι καταδότης!...

Και σε λίγο προσέθετε: — Αφού μάλιστα την ταμπакέρα την είχα κλέψει εγώ!...

Έβγαλε συγχρόνως μία ταμπакέρα από την τσέπη του και τούς ειλπε:

— Νά, λίγος ταμπакός μου έμεινε ακόμα... Τόν πέρνω, βλέπετε, λίγο-λίγο, για να μη σωθή γλήγορα και για να θυμάμαι το δυστυχημένο μου το φίλο, το άθωο αυτό θύμα μιās δικαστικής πλάνης...που του έκοψα το κεφάλι με τα ίδια μου τα χέρια!... Μήπως θέλετε μια πρέζα;

— Ο-όχι! Εύ ευχαριστώ! έψέλλισε τρομαγμένος ο άστος.

Και, τραβώντας την μισολιποθυμισμένη γυναίκα του από το χέρι, βγήκε μαζί της από το διαμέρισμα έκεινο του τραίνου, ριχνοντας φοβισμένες ματιές στον...αίμοσταγή δήμιο της Τουλόνης!...

καρδιάς του! Μά το επιχείρημά του ήτανε πολύ τολμηρό. Και ο γίγας αυτός έπεσε από τις ουρανοφίλητες κορυφές της ανέφεως του στα τάρατα της τρέλλας!

Κάπου-κάπου, σε άραια διαστήματα, ξανάβρισκε τό λογικό του. Κότταζε τότε κατάπληκτος τριγύρω του, σάν να ξυπνούσε από ένα βαθύ όνειρο, και βλέποντας την αδελφή του να κλαίη σε μιάν άκρη του δωματίου, τη ρωτούσε:

— Γιατί κλαίς, αδερφούλα μου; Μήπως δεν ήμαστε ευτυχισμένοι;

Ναί, έκείνος ήταν ευτυχισμένος. Βρήκε επί τέλος την τρέλλα, που την είχε λαχταρίσει τόσο πολύ ή άφηνιασμένη φαντασία του...

Στά 1900 ο Νίτσε απέθανε. Κ' έτσι ή αδελφή του και οι φίλοι του έπαψαν πια να βλέπουν τό τρομερό αυτό θέαμα, ενός μεγάλου ποιητού, ο οποίος ζούσε κ' όμως ήταν νεκρός!...

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΙ, ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ, ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑΙ

Ουγενότοι και Καθολικοί. Άγριες θρησκευτικές διαμάχες. Τό μαρτύριο μιās κόρης. Ή αυτοκτονία της. Όπου κατηγορούν τόν πατέρα τους. Τό σικτρό τέλος του Σερβιέν. Ή αυτοκτονία του υιού Καλάς. Ό πατήρ του επί του τροχού! Και μία άγιοποίησης. Μία βεβήλωση. Τά φρικτά μαρτύρια του ιππότου Δελαβάρ κλπ. κλπ.

Ή εποχή των άγρίων θρησκευτικών διαμαχών στη Γαλλία και γενικότερα στην Ευρώπη, μεταξύ διαμαρτυρομένων (Ουγενότων) και καθολικών, εινε όρισμένος, μά από τις πιο σκοτεινές, που έγνωρίσε ο λεγόμενος Παλαιός Κόσμος. Σπάνια ο θρησκευτικός φανατισμός έντύφλωσε σε τέτοιο σημείο τους ανθρώπους.

Από ένα πλήθος επεισοδίων που χαρακτηρίζουν άρκετά τη νοοτροπία των φανατισμένων όχλων της εποχής αυτής, παραθέτουμε εδώ μερικά, τά περισσότερο χαρακτηριστικά:

Μιά σκοτεινή νύχτα κατά τό 1780 στην Τουλούζ της Γαλλίας οι εκεί καθολικοί ιερείς άπήγαγον τη νεαροτάτη κόρη κάποιου διαμαρτυρομένου, Σερβιέν ονομαζομένου, και την έκλεισαν, σ' ένα μοναστήρι καθολικών κλογοραϊών για να την αναγκάσουν ν' άσπασθή τόν καθολικισμό. Τά μέσα όμως που μεταχειρίστηκαν εκεί οι «λειτουργοί του Υψίστου» για να φέρουν τό «άπολωλός αυτό πρόβαιο» στους κόλπους της Καθολικής Έκκλησίας, κάθε άλλο ήταν παρά Χριστιανικά. Αντίθετα προς τό παράδειγμα και τις έντολές του Διδασκάλου της Γαλλιλαιας οι «μονάζουσαι μνηστει του Θείου Νυμφίου» άρχισαν να βασανίζουν τη φτωχή μικρούλα, με άπαισία βασανιστήρια. Πρώτα-πρώτα της έβγαλαν τό όραίο ροδαλό προσωπάκι της για να εξαφανίσουν όπω; έλεγαν, τά «μάτια λουλούδια της έμορφιάς» από τό μάγυλά της!... Κατόπιν, επειδή ή μικρούλα δε δέχονταν να γίνει καθολική, την έγύμνωσαν και άρχισαν να την

δέρουν άλύπητα με βούρδουλα μέχρι ματώματος!... Ύστερα ή τρομερές καλόγηρες έτσι όπως έπεσε τό δυστυχημένο κορίτσι λιπόθυμο κάτω, έχσαν άπάνω στο πληγασμένο και παραμορφωμένο κορμί του βραστό λάδι!... Ή φτωχή κοπέλλα παρά τά φρικωδέστατα αυτά βασανιστήρια, δεν πέθανε. Μετά λίγο καιρό έγινε καλά, κ' επειδή έκινδύνευε να ύποστή νέα βασανιστήρια, έδραπέτευσε ένα βράδυ, από τό μοναστήρι και τρελλή καθώς ήταν από τόν τρόμο της έπσε στο πηγάδι και πνίγηκε!

Τό τραγικό αυτό γεγονός άνεστάτωσε τόν κόσμο. Μά ή καλόγηρες του μοναστηριού αντί να τά χάσουν κατηγορήσαν τόν πατέρα της νέας ως δράστη του εγκλήματος, άφου του προσήψαν συγχρόνως και μία φοβερή και άκατονόμαστη κατηγορία!...

Έτσι ο δυστυχημένος πατέρας κατεδικάσθη εις θάνατον μετά βασάνων!...

Ένα παρόμοιο δράμα συνέβη, τόν ίδιο καιρό, σ' έναν άλλο διαμαρτυρομένο, τόν Καλάς. Ο Καλάς, γέρος 60 χρονών και φιλάσθενος βρήκε ένα πρωϊ τόν νεαρό γυιό του κρημασμένο σ' ένα από τά δωμάτια του σπιτιού! Ο άτυχος νέος είχε αυτοκτονήσει για λόγους έντελώς άγνωστους. Σά να μην έφτανε λοιπόν στο φτωχό πατέρα ή συντριβή του για τό σπαρακτικό αυτό δυστύχημα, οι καθολικοί βρήκαν την ευκαιρία να τόν έξοντώσουν και αυτόν και δολοκλήρη την οικογένειά του, έκμεταλλευόμενοι τό τραγικό του δυστύχημα: Διέδωσαν λοιπόν στον φανατισμένο καθολικό όχλο ότι ο Καλάς κρέμασε τό γυιό του, επειδή ήθελε να γίνει καθολικός! Ο όχλος πίστεψε την κακοηθεστάτη αυτή κατηγορία και όμείωσε την έπομένη ο Καλάς συνελήφθη, εδικάσθη και κατεδικάσθη εις τόν διά του τροχού φρικώδη θάνατον! Συγχρόνως τό φανατισμένο πλήθος ανέκηρυξε άγιο...τόν υιό Καλάς, και έκαμε εικόνες τις όποιες προσκυνούσε!... Ή παρουσία του γέρο-Καλάς διηρηπάγη και ή οικογένειά του καθώς και οι άλλοι συγγενείς του έξωρίστηκαν.

Σε λίγο παλαιότερη εποχή από αυτήν που αναφέραμε πιο πάνω, ένα άλλο φρικιαστικό δικαστικό εγκλημα διεπράχθη στη Γαλλία εξ αιτίας του θρησκευτικού άλληλοφαγώματος.

Στη γέφυρα της Γαλλικής πολιίνης Άβεβίλ είχε σιηθεί ένας μεγάλος ξύλινος σταυρός. Κάποιοι χυδαίοι παρτώντας μια νύχτα από κεί έρριξαν λάσπες στο σταυρό αυτό. Όπως ήταν πολύ φυσικό, μια τέτοια άσβεια έπροκάλεσε τη γενική άγανάκτηση των κατοίκων της Άβεβίλ, οι όποιοι άρχισαν ν' αναζητούν τους βεβήλους. Τότε κάποιος καθολικός, ο όποιος μισούσε τόν ιππότη Δελαβάρ, νεαρότατο άξιωματικό, γόνου παληάς και άρχοντικής οικογενείας και διαμαρτυρόμενο τό δόγμα, βρήκε την ευκαιρία να τόν εκδικηθή κατηγορώντας τον ότι αυτός είχε διαπράξει την άνομολόγητη άσβεια κατά του σταυρού της γέφυρας.

Οι δικασταί του Άβεβίλ, καθολικοί, χωρίς να ζητήσουν περισσότερες αποδείξεις για τό εγκλημα, κατεδίκασαν τόν ιππότη Δελαβάρ, ηλικίας τότε μόλις δεκαεφτά χρονών, σε θάνατο. Προτού όμως έκτελεσθή ή ποινή του του άπεκοψαν τη γλώσσα, ύστερα τά αυτιά, ύστερα τη μύτη, τέλος του έβγαλαν τό ένα μάτι, κ' έπειτα τόν άπεκεφάλισαν!...

